

DOI 10.26886/2520-7474.6(44)2020.1

UDC: 351:342.71

**ILLEGAL MIGRATION THROUGH TRAINING – MODERN CHALLENGES
FOR PUBLIC ADMINISTRATION**

N. Tkachova, Doctor of Public Administration

<https://orcid.org/0000-0002-6650-0126>

e-mail: tkachovastar@gmail.com

National Technical University of Ukraine “Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute”, Ukraine, Kyiv

R. Martyanova, Postgraduate Student

<https://orhid.org/0000-0002-6856-1109>

e-mail: lanamart@ukr.net

Donetsk State University of Management, Ukraine, Mariupol

O. Kazanska, PhD of Public Administration

<https://orcid.org/0000-0002-8100-5350>

e-mail: kazanskaolena@gmail.com

National Aviation University, Ukraine, Kyiv

The article states that under the influence of global migration processes and international obligations Ukraine’s migration policy has also changed. Significant development of migration policy began after the country's independence and Ukraine's choice of European integration.

The article is devoted to the analysis of risks of implementation of the state migration policy for temporary stay of foreigners and stateless persons. Measures to introduce effective control over compliance with migration legislation within the country aimed at strengthening national security are considered. The issue of the content and main characteristics

of the concepts of «state migration policy» and «public administration» in the field of migration is studied. The peculiarities of the status of the State Migration Service of Ukraine as a subject of the state migration policy are determined.

Key words: state migration policy, public administration, subject of state migration policy, illegal migration, national safety

доктор наук з державного управління, професор Ткачова Н. М., здобувач Мартьянова Р. А., кандидат наук з державного управління, доцент, Казанська О. О., Нелегальна міграція через навчання - сучасні виклики для системи державного управління / Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», Україна, Київ; Донецький державний університет управління, Україна, Маріуполь; Національний авіаційний університет, Україна, Київ

В статті визначено, що під впливом глобальних міграційних процесів та міжнародних зобов'язань, змінювалась і міграційна політика України. Вагомий розвиток міграційної політики розпочався після здобуття країни незалежності та обрання курсу України на євроінтеграцію. Проаналізовано ризики при реалізації державної міграційної політики щодо тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства під час навчання, розглянуто заходи щодо запровадження ефективного контролю за дотриманням міграційного законодавства всередині держави і які спрямовані на зміцнення національної безпеки. Досліджено питання змісту та основних характеристик понять «державна міграційна політика», «державне управління» в міграційній сфері. Визначено особливості статусу Державної міграційної служби України як суб'єкта державної міграційної політики.

Ключові слова: державна міграційна політика, публічне управління, суб'єкт державної міграційної політики, нелегальна міграція, національна безпека

Постановка проблеми. Однією з умов розбудови європейської держави на сучасному етапі є формування та реалізація міграційної політики, вдосконалення системи державного управління міграційними процесами, запровадження ефективного контролю за дотриманням міграційного законодавства всередині держави, аналізів ризиків, які повинні бути спрямовані на забезпечення національної безпеки, захисту національних інтересів України та відповідати європейським стандартам та взятих Україною міжнародних зобов'язань. Питання міграції як ніколи турбують сьогодні як Україну, так і країни Європи, адже неконтрольована і не завжди легальна міграція негативно позначається на соціально-економічному добробуті населення, змінює зміст цінностей в національно-культурній сфері та є одним із факторів збільшення злочинності. Також, законодавство України з питань міграції сьогодні суттєво відстає від європейських стандартів і не завжди забезпечує достатній рівень національної безпеки.

З огляду на зазначене, вивчення і дослідження питань забезпечення національної безпеки у сфері міграції є важливим і одночасно актуальним завданням сучасної науки державного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальнотеоретичні питання міграційної ситуації в світі, на Європейському континенті та в Україні, чинники та наслідки міжнародної міграції, її значення для розвитку та безпеки, деякі теоретичні підходи до аналізу міграційної політики, міжнародно-правових документів у сфері міграції досліджувались у працях О.А. Малиновської, М. А. Баламуша, І. К.

Василенко, О. В. Кузьменко, Т. П. Мінки, В. І. Олефіра та інших науковців. Слід відзначити, що теоретичні напрацювання вчених в основному були зосереджені на висвітленні проблем правозастосовної діяльності органів державної влади, які реалізують міграційну політику в Україні, на аналізі закордонного досвіду щодо формування напрямів міграційної політики, багато уваги приділено питанням формування та розвитку міграційної політики України, тоді як питання визначення міграційної політики держави як частини національної безпеки залишалися поза увагою науковців.

Формулювання цілей статті і завдань. Мета статті полягає у ґрунтовному аналізі повноважень Державної міграційної служби як суб'єкта міграційної політики, розробці рекомендацій щодо формування основних інструментів реалізації державної міграційної політики щодо тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства у контексті безпекознавства, характеристиці змісту та співвідношення понять «державна міграційна політика», «державне управління» і «публічне адміністрування» у сфері міграції.

Виклад основного матеріалу статті. В абсолютному вираженні кількість людей, які проживають за межами країни свого народження, сьогодні вище, ніж будь-коли раніше: вона зросла з 173 млн. в 2000 р. до 272 млн. в 2019 р., прискорюючись темпами, які трохи перевищують зростання населення світу. В результаті частка міжнародних мігрантів в загальносвітовому населенні зросла з 2,8% в 2000 р. до 3,5% в 2019 р. У загальну чисельність входять 20,4 млн. визнаних або зареєстрованих біженців і 3,5 мільйона здобувачів притулку. Країни з високим рівнем доходу поглинули левову частку цього чистого приросту, розмістивши 74 млн. з додаткових 99 млн. чоловік, що проживають за межами країни свого народження по всьому світу (чистий приріст в 2000 – 2019 роки.). В результаті сьогодні

близько 65% міжнародних мігрантів по всьому світу проживають в країнах з високим рівнем доходу.

США, Німеччина, Саудівська Аравія і Росія є найбільш важливими приймаючими країнами. Європа - колись найважливіший регіон відправлення мігрантів у світі - з 1960-х років стала основним пунктом призначення для іммігрантів, при цьому країни Європи прийняли 23% всіх осіб, які проживають за межами країни свого народження по всьому світу. Однак більше третини цієї кількості є результатом вільного пересування трудящих і студентів всередині ЄС [1, с. 1].

В умовах стрімкої активізації міжнародної мобільності населення, яке відбувається в руслі світових міграційних процесів, зростає значення їх регулювання в Україні, надання їм організованого, безпечного та неконфліктного характеру. Адекватна державна міграційна політика необхідна, з одного боку, для мінімізації обумовлених міграцією ризиків, а, з другого, - для використання значного позитивного потенціалу міграції в інтересах розвитку країни. До цього треба додати, що спроможність національних урядів належним чином регулювати міграційні переміщення є передумовою успішного міжнародного співробітництва, без якого управління міграціями, як багатостороннім процесом, неможливе.

Формування міграційної політики України почалося після отримання країною незалежності та за відсутності досвіду, кадрів, ресурсів. Гарантії прав на свободу пересування та вибір місця проживання, вільний виїзд та повернення до країни, захист громадян з боку держави під час їхнього тимчасового перебування за кордоном, а також недискримінація іноземців, можливість в рамках закону набути притулок в Україні були закріплені в Конституції.

У перший період державотворення, коли міграційна політика формувалася в рамках загального курсу на демократизацію

суспільного життя її цілі були ясні й зрозумілі. Коли на рубежі віків їх було в основному досягнуто, постало питання щодо стратегічного напрямку подальшого розвитку державної політики в сфері міграції.

Як зазначалося у рішенні РНБО (2008 р.), міграційна політика держави залишалася концептуально невизначеною; її принципи, стратегічні завдання, поточні цілі, стандарти захисту прав людини відсутні. Прогресу у вирішенні питання щодо стратегічних напрямів міграційної політики заважало, крім іншого, тогочасне протистояння гілок влади, яке блокувало будь-які ініціативи, не лише у сфері міграції.

Але конституційні зміни, заходи в ході адміністративної реформи, дозволили створити у грудні 2010 р. Державну міграційну службу (ДМС) , спеціальний орган виконавчої влади, покликаний реалізовувати державну міграційну політику. ДМС України перебрала на себе функції з питань громадянства, міграції та реєстрації фізичних осіб, які виконувалися Міністерством внутрішніх справ, а також у сфері захисту біженців, що належали Державному комітету у справах національностей та релігій, ліквідованому в ході адміністративної реформи.

В подальшому було прийнято низку законів: «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», «Про біженців та осіб, які потребують додаткового чи тимчасового захисту», нову редакцію Закону України «Про зайнятість населення», деякі положення якого стосуються регулювання трудової міграції, закон «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус», яким, крім іншого, встановлено документи для виїзду українців за кордон та перебування іноземців на території України, а також порядок їх видачі. В 2012 р. було схвалено План заходів щодо інтеграції

біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, в українське суспільство на період до 2020 року. Таким чином, вперше українська нормативно-правова база наповнилася документами, які стосуються питань інтеграції мігрантів, також правового закріплення набула низка практичних напрацювань.

Міграційні відносини виникають у зв'язку з переміщенням фізичних осіб в межах одного адміністративно-територіального утворення, або ж між ними. Тобто міграційні відносини охоплюють собою не тільки сам факт переміщення, а й всі дії, які передують цьому факту (отримання візи, паспортних або виїзних документів, тощо). Таким чином, міграційні відносини регулюються сьогодні різними галузями законодавства (конституційним, адміністративним, кримінальним і ін.) [2, с. 390].

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 12 липня 2017 р. № 482-р, було схвалено Стратегію державної міграційної політики України на період до 2025 року, яка покликана привернути увагу до міграційних проблем, та націлена на вирішення питань взаємозв'язку міграційної політики з іншими сферами діяльності держави. Як визначає Стратегія державної міграційної політики України на період до 2025 року, внаслідок того, що Україна одночасно є державою походження, призначення та транзиту мігрантів, територією різнохарактерних, різноспрямованих та різномасштабних міграційних потоків, забезпечення державного регулювання у сфері міграції є складним завданням, розв'язання якого потребує комплексного, системного підходу, належного фінансування, кадрового та наукового забезпечення.

Як зазначає Баламуш М. [3, с. 86], визначення поняття «державна міграційна політика», можна поділити на три групи:

– державна міграційна політика як вплив держави на міграційні процеси шляхом їх врегулювання у вузькому та широкому сенсах;

– державна міграційна політика, що являє собою систему (сукупність) заходів, які здійснюються державою чи недержавними установами;

– державна міграційна політика як комплекс правових, фінансових, адміністративних та організаційних заходів, з використанням яких держава цілеспрямовано впливає на регулювання міграційних процесів з позицій міграційних пріоритетів, кількісного складу міграційних потоків та їх структури у сфері державного управління.

На думку С. Денисюк «Міграційна політика це комплекс заходів, які належать до сфери державного управління й включають процес прийняття рішень, що врегульований правовими нормами, контрольований представницькою владою та спрямований на впорядкування міграційних процесів» [4, с.112].

У наукових працях В. Ребкало та В. Тертичка, говориться про тісний зв'язок державної політики з державним управлінням, які дали таке визначення: «Державна політика необхідна не тільки як форма державного управління, а як його найбільш міцний організаційний потенціал. І, навпаки, державне управління виступає як своєрідна форма політики і як засіб її практичного втілення в життя».

Проблемним, сьогодні, є співвідношення понять «державне управління» та «публічне адміністрування», яке найближчим часом, мабуть, не буде вирішено ні на теоретичному, ні на законодавчому рівнях. Погоджуємося з тими науковцями, які вважають, що категорію «державне управління» доречно вживати при характеристиці внутрішньо-організаційних зв'язків в системі органів виконавчої влади, а поняття «публічне адміністрування» характеризує зовнішньо -

організуючу діяльність органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Таким чином, визначимося, що державне управління у сфері міграції це внутрішньо-організаційна управлінська діяльність, яка здійснюється в Державній міграційній службі України, державне управління і публічне адміністрування є засобами реалізації державної міграційної політики в Україні.

До суб'єктів державної міграційної політики відносимо державні органи та органи місцевого самоврядування, які, формують міграційну політику в Україні та реалізують її у своїй діяльності.

Повноваження Державної міграційної служби України, які можна віднести до публічного адміністрування:

- здійснення у межах компетенції провадження з питань прийняття до громадянства України і про припинення громадянства України;
- прийняття відповідно до законодавства рішення про встановлення належності до громадянства України, оформлення набуття громадянства України;
- здійснення оформлення і видачі документів для тимчасового або постійного проживання в Україні, а також виїзду за її межі;
- прийняття рішення про визнання іноземців та осіб без громадянства біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту; надання адміністративні послуги відповідно до закону [3, с. 87].

Як зазначалося, основним центральним органом державної виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів, є Державна міграційна служба України. Слід зазначити, що Державна міграційна служба України є не

тільки суб'єктом реалізації державної міграційної політики в Україні, а й головним суб'єктом державного управління та публічного адміністрування у сфері міграції.

Великим поштовхом у необхідності визначення стратегічних цілей державної міграційної політики стали поглибленні відносин з Європейським Союзом у міграційно-візовій сфері, започатковані безвізовим діалогом між Україною та ЄС, 09 жовтня 2008 р. у м. Брюссель, та схваленим Планом дій для України щодо лібералізації візового режиму з Європейським Союзом у ході чергового Чотирнадцятого саміту Україна – ЄС, 22 листопада 2010 року.

На виконання першого етапу Плану, 30 травня 2011 року, Указом Президента України N622/2011, було схвалено Концепцію Державної міграційної політики, де до основних механізмів реалізації державної міграційної політики щодо тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, було віднесено створення сприятливих умов для тимчасового в'їзду в Україну іноземців та осіб без громадянства з метою навчання, та забезпечення здійснення контролю за в'їздом в Україну мігрантів з метою навчання.

На виконання другого етапу Плану, 29 квітня 2015 року, спільним наказом МВС України, МЗС України, Міністерство соціальної політики України, МОН України, СЗР України, СБ України № 494/132/467/497/141/281, було затверджено Методику аналізу ризиків з метою протидії нелегальній міграції, яка передбачає обмін статистичною та аналітичною інформацією між суб'єктами, зокрема, Державною міграційною службою України (ДМС) та Міністерством освіти і науки України (МОН) щодо чисельності та громадянства іноземців та осіб без громадянства, які навчаються у вищих навчальних закладах.

Вектор міграційної політики змінювався у розвитку відносин між Україною та Європейським Союзом, що вимагало визначення міграційної політики як частини національної безпеки.

Указом Президента України від 14 березня 2016 року № 92/2016, затвердженою Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України, якою міграційну політику держави визначено частиною національної безпеки, яка серед іншого, спрямована на ефективний контроль за міграційними процесами, дієвої боротьби з нелегальною міграцією.

Зокрема, проблемою зазначалось обмеження можливості виходу на український ринок праці найбільш підготовленої та інтегрованої частини іноземців, якими є іноземні студенти, що отримали освіту в Україні. Стратегією у сфері легальної міграції в Україну передбачено гнучкість форм в'їзду та проживання мігрантів, які прибувають в Україну для навчання, та створення умов, за яких іноземні студенти після закінчення навчання зможуть продовжити період проживання в Україні [5].

Для держави це стало дуже визначною подією, так як Україна стала першою країною з-поза Балканського регіону, якій Євросоюз надав такий документ.

Виконання Плану дій стало дієвим інструментом для проведення реформ не лише в міграційно-візовій, але й в багатьох інших сферах. Вказаним Планом було визначено конкретні критерії ЄС за чотирма блоками: Блок 1. «Безпека документів, включаючи біометрику»; Блок 2. «Нелегальна імміграція, включаючи реадмісію»; Блок 3. «Громадський порядок та безпека»; Блок 4. «Зовнішні зносини та фундаментальні права».

Блок 2 «Нелегальна імміграція, включаючи реадмісію», включав під критерії: 2.2.1. Управління кордонами; 2.2.2. Управління міграцією; 2.2.3. Політика надання притулку. На 1 етапі Плану (законодавство та

політичні засади) до основних вимог можна віднести: схвалення законодавчої бази у сфері міграційної політики, щодо правил в'їзду та перебування іноземців, боротьбу з нелегальною міграцією, моніторинг міграційних потоків (легальної та нелегальної міграції), утворення органів, відповідальних за збирання та аналіз даних про обсяги і потоки міграції. Схвалення законодавства у сфері притулку у відповідності з міжнародними стандартами та стандартами ЄС, що передбачатиме підстави для міжнародного захисту. На 2 етапі Плану (критерії ефективної імплементації) визначено ефективне виконання Угоди між Україною та ЄС про реадмісію осіб та заходів щодо реінтеграції громадян України, впровадження ефективної методології виявлення нелегальної міграції всередині країни, аналіз ризиків, включаючи ефективну співпрацю між відповідними установами, спроможності забезпечити ефективне вислання з території України громадян третіх держав, які нелегально перебувають та/або перетинають територію країни.

Україна ще не має достатнього досвіду державного регулювання процесів нелегальної міграції. Тому на сьогодні, одним із важливих завдань є формування та реалізація державної міграційної політики, спрямованої на створення нормативно-правової бази, вироблення практик стратегічного управління міграціями щодо протидії нелегальній міграції, які дають можливість іноземним громадянам тимчасово легалізувати своє перебування на території України.

Насамперед, слід зазначити, що згідно Постанови Кабінету Міністрів України від 01.03.2017 року «Про затвердження Правил оформлення віз для в'їзду в Україну і транзитного проїзду через її територію», іноземні громадяни здійснюють в'їзд на територію держави на підставі візи: виданої на запрошення навчального закладу; дозволу

на застосування праці іноземців та осіб без громадянства; запрошення членів сім'ї та ін. [7].

Згідно проведеного Моніторингу міграційної ситуації та змін у сфері управління міграцією та кордонами, здійсненою Міжнародною організацією з міграції (МОМ), Агентства ООН з питань міграції, станом на серпень 2018 р. основними причинами тимчасового проживання іноземців в Україні є: навчання (54,1% усіх іноземців, які перебувають на обліку), возз'єднання сім'ї з громадянами України (27,9%), працевлаштування (10,7%) [8].

Станом на лютий 2019 року на обліку перебувають 64 826 іноземців та осіб без громадянства, які тимчасово проживають в Україні з метою навчання, що на 1 011 осіб більше, ніж у січні 2019 року. Освітні мігранти зареєстровані в найбільших освітніх центрах України: Харківській області (26,5%), Києві та Київській області (18,5%), Одеській області (14,4%) та Дніпропетровській області (6%).

Згідно статистичних даних Українського державного центру міжнародної освіти з 2017 року збільшилась кількість іноземців, які навчаються у ЗВО України (рис. 1).

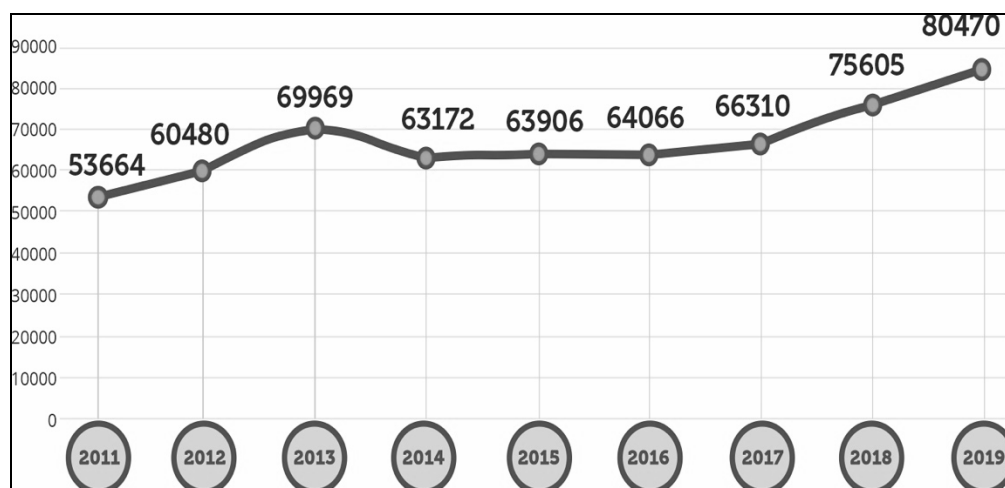

Рис. 1. Кількість студентів-іноземців, які навчаються у ЗВО України за 2011 – 2019 рр.

Згідно з аналітичними даними Українського державного центру міжнародної освіти серед країн походження іноземних студентів, найбільш представлених в Україні, є: Індія (22,90 %), Марокко (10,23 %), Азербайджан (6,80 %), Туркменістан (6,64 %), Нігерія (5,44 %), Туреччина (4,68 %), Китай(4,38 %), Єгипет(4,35 %), Ізраїль(3,18 %). Щодо частки студентів із пострадянських країн, то слід вказати на зменшення цього показника з кожним роком, якщо у 2017-2018 р. частка становила 29,47 %, то у 2019-2020 рр. становить 21,52 %. Отже, це свідчить проте, що більшість іноземців-студентів використовують в'їзд в Україну з країн з візовим порядком в'їзду (рис. 2) [9].

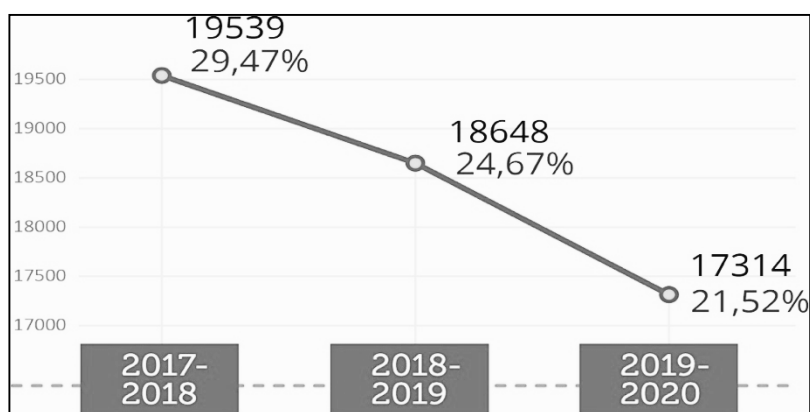

Рис. 2. Частка студентів із пострадянських країн за 2017-2020 рр.

Слід зазначити, що під час здійснення профілактичних заходів спрямованих на протидію нелегальній міграції, співробітниками органів Національної поліції та ДМС спостерігається тенденція до виявлення порушників міграційного законодавства, які після в'їзду в Україну не прибули до навчання, або після відрахування з навчальних закладів не здійснили виїзд з України. Так, до прикладу, у серпні 2020 р. в м. Біла Церква, в гуртожитку місцевого Аграрного університету, було виявлено 26 іноземців, громадяни Індії, Непалу, Алжиру та Єгипту, які за порушення умов контракту були відраховані, однак ухилилися від

виїзду після дозволено терміну перебування, та перейшли на нелегальне становище.

Висновки. Таким чином, можна дійти висновку, що викликом для системи державного управління щодо забезпечення національної безпеки є міграційні процеси, які насамперед пов'язані з ризиками використання іноземцями навчання для легального в'їзду в Україну та документування посвідками на тимчасове проживання; вчинення особами, які надають освітні послуги, протиправних дій, що призводить до порушення конституційних прав іноземним громадян на освіту; необхідність внесення змін у діюче законодавство, зокрема, щодо продовження строку тимчасово проживання в Україні іноземним громадянам, які планують продовжити навчання у ВНЗ України або працевлаштуватись.

І як свідчить світовий досвід, саме активна міграційна політика здатна сприяти розвитку держави, має характеризуватися комплексністю дій на всіх стадіях міграційного процесу, а також включенням міграційних питань в усі напрями державного і публічного управління, реалізовуватися на основі чітко скоординованої діяльності різних урядових структур, місцевої влади, соціальних партнерів, громадських і неурядових організацій для забезпечення національної безпеки.

Література:

1. Мюнц, Райнер (2020). *Аналитический бриф. Как миграция в Европу будет выглядеть в будущем? Тенденции, открытые вопросы и четыре вероятных сценария*, 10. <https://www.pragueprocess.eu/documents/repo/217/Policy_Brief_Rainer_Munz_RU.pdf> (2020, листопад, 10)

2. Малиновська, О.А. (2018). *Міграційна політика: глобальний контекст та українські реалії: монографія*, Київ, НІСД, 472.
3. Баламуш, М.А. (2018). *Державна міграційна політика, державне управління і публічне адміністрування у сфері міграції: співвідношення та суб'єкти реалізації*. Правова держава, №3, 85 – 90.
4. Денисюк, С. Ф. (2008). *Напрямки розвитку міграційної політики в Україні*. Форум права. 2008, № 3, 111 – 115. <<http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2008-3/08dsfpvu.pdf>> (2020, листопад, 10)
5. Стратегія державної міграційної політики України на період до 2025 року: схв. розпорядженням Кабінету Міністрів України від 12.07.2017 р. №482-р. Офіційний сайт Верховної Ради України. <<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/482-2017-%D1%80>> (2020, листопад, 10)
6. Порядок організації набору та навчання (стажування) іноземців та осіб без громадянства: Наказ Міністерства освіти і науки України від 01.11.2013 № 1541. (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z2004-13>> (2020, листопад, 10)
7. Правила оформлення віз для в'їзду в Україну і транзитного проїзду через її територію. Постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 2017 р. № 118. (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/118-2017-%D0%BF>> (2020, листопад, 10)
8. Моніторинг міграційної ситуації та змін у сфері управління міграцією та кордонами. *Звіт з міграційних процесів. Вересень 2018 р. ДМС України*. <https://dmsu.gov.ua/assets/files/migprocess/zvit_vypusk_30.pdf> (2020, листопад, 10)
9. Український державний центр міжнародної освіти Міністерства освіти і науки України. <<https://studyinukraine.gov.ua>> (2020, листопад, 10)

References:

1. Myunc, Rajner (2020). *Analiticheskiy brif. Kak migratsiya v Evropu budet vyglyadet v budushem? Tendentsii, otkrytye voprosy i chetyre veroyatnyh scenariya* [Analytical brief. How will Europe migration look in the future? Techniques, open questions, and four likely scenarios], 10. [in Russian].
2. Malynovska, O.A. (2018). *Mihratsiina polityka: hlobalnyi kontekst ta ukraïnski realii: monohrafiia* [Migration policy: global context and Ukrainian realities: monograph], Kyiv, NISD, 472. [in Ukrainian].
3. Balamush, M.A. (2018). *Derzhavna mihratsiina polityka, derzhavne upravlinnia i publichne administruvannia u sferi mihratsii: spivvidnoshennia ta subiekti realizatsii* [Public migration policy, public administration and public administration in the field of migration: relations and subjects of implementation]. *Pravova derzhava*, №3, 85 – 90. [in Ukrainian].
4. Denisyuk, S. F. (2008). *Napriamky rozvytku mihratsiinoi polityky v Ukraini*. [Directions of development of migration policy in Ukraine]. *Forum prava*. 2008, № 3, 111 – 115. Retrieved from <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2008-3/08dsfpvu.pdf>. [in Ukrainian]. (2020, November, 10)
5. *Stratehiia derzhavnoi mihratsiinoi polityky Ukrainy na period do 2025 roku: skhv. rozporiadzhenniam Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 12.07.2017 r. №482-r* [Strategy of the state migration policy of Ukraine for the period up to 2025: approx. by the order of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 12.07.2017 №482-r]. *Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. Retrieved from <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/482-2017-%D1%80> [in Ukrainian]. (2020, November, 10)
6. *Poriadok orhanizatsii naboru ta navchannia (stazhuvannia) inozemtsiv ta osib bez hromadianstva: Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy vid 01.11.2013 № 1541* [Procedure for organizing recruitment and training (internships) of foreigners and stateless persons: Order of the Ministry of

Education and Science of Ukraine dated 01.11.2013 № 1541] *Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z2004-13> [in Ukrainian]. (2020, November, 10)

7. *Pravyla oformlennia viz dlia vizdu v Ukrainu i tranzytnoho proizdu cherez yii terytoriiu. Postanovoiu Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 bereznia 2017 r.* [Rules for issuing visas for entry into Ukraine and transit through its territory. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of March 1, 2017 № 118] *Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/118-2017-%D0%BF> [in Ukrainian]. (2020, November, 10)

8. *Monitorynh mihratsiinoi sytuatsii ta zmin u sferi upravlinnia mihratsiieiu ta kordonamy. Zvit z mihratsiinykh protsesiv. Veresen 2018 r. DMS Ukrainy* [Monitoring of the migration situation and changes in the field of migration and border management. Report on migration processes. September 2018 LCA of Ukraine]. Retrieved from https://dmsu.gov.ua/assets/files/migprocess/zvit_vypusk_30.pdf. [in Ukrainian]. (2020, November, 10)

9. *Ukrainskyi derzhavnyi tsentr mizhnarodnoi osvity Ministerstva osvity i nauky Ukrainy* [Ukrainian State Center for International Education of the Ministry of Education and Science of Ukraine]. Retrieved from <https://studyinukraine.gov.ua> [in Ukrainian]. (2020, November, 10)

Citation: N. Tkachova, R. Martyanova, O. Kazanska (2020). ILLEGAL MIGRATION THROUGH TRAINING – MODERN CHALLENGES FOR PUBLIC ADMINISTRATION . Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 6(44). doi: 10.26886/2520-7474.6(44)2020.1

Copyright: N. Tkachova, R. Martyanova, O. Kazanska ©. 2020. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that

the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.